

Vă salut pe toți călduros în Numele scump al Domnului nostru Isus Hristos cu acest cuvânt din 2 Corinteni 13, 11-13: „*Încolo, fraților, fiți sănătoși, desăvârșiți-vă, îmbărbătați-vă, fiți cu un cuget, trăiți în pace, și Dumnezeu dragostei și al păcii va fi cu voi*”. Dintre toate bisericile locale, cea din Corint a cauzat cele mai multe greutăți Domnului nostru și apostolilor Săi. Niciodată nu au fost adresate atâtea epistole vreunei din ele în care să fie tratate atâtea probleme și nevoi cu privire la ele, cum a fost cazul acestei biserici. La aceasta s-au adăugat certurile din mijlocul ei și despărțirile dintre frați, care s-au propus și s-au așezat în slujbă după bunul lor plac. Tainele Trupului lui Isus Hristos i-au fost descoperite lui Pavel și el avea puternic pe inimă să vadă acest organism viu funcționând fără nici o problemă. Pentru el, nu era vorba despre lucruri teoretice pe care să le porți la nivel de controversă, ci mai degrabă de împlinirea misiunii dorite de Dumnezeu pentru Biserică.

Această somație: „*Desăvârșiți-vă!*” este adresată de către apostol credincioșilor din toate timpurile. Cine pe cine trebuie să desăvârșască? Cine trebuie să fie desăvârșit și în ce mod? În sfârșit, cine vede, deci, necesitatea de a fi desăvârșit? Nu suntem noi toți gata tot timpul să le spunem altora să se desăvârșască și, dacă este necesar, să facem presiune pentru ca aceasta să se facă? Dar cum este cu noi înșine? Nu este suficient ca ceilalți să fie conduși în a se pune în ordine: noi, tu și eu, trebuie să ne lăsăm desăvârșiți, și să ne slujim unul altuia într-un duh de blândețe. Numai așa poate fi atinsă o schimbare profundă. În acest pasaj al Scripturii, nu este spus că trebuie să îi desăvârșim pe ceilalți, ci că noi trebuie să ne lăsăm pe noi înșine desăvârșiți.

„...*îmbărbătați-vă.*”, scrie omul lui Dumnezeu credincioșilor. (în germană aici este scris: „îndemnați-vă”) În acest punct nu suntem noi toți de acord că e ușor să îi îndemni pe ceilalți? Dar apoi, dacă cineva îndrăznește să vină să ne îndemne, e vai de el! Trebuie să ne punem întrebarea dacă în ochii lui Dumnezeu putem fi considerați deja ca Biserică a Domnului. Dacă nu ne putem lăsa corecți și îndemnați, Domnul nu ne poate folosi. Numai după ce am fost ajutați putem să îi ajutăm pe ceilalți și să ne ajutăm unii pe alții ca mădule ale aceluiași Trup.

„*aveți aceleași gânduri...*”, așa este exprimată porunca următoare. Dar cum este aceasta posibil, dacă cineva se ține de propriul fel de gândire și se încăpățânează să o facă? Este posibil numai acolo unde gândurile lui Isus Hristos se găsesc în fiecare credincios și pot astfel veni în comunitate. Unitatea creată de Dumnezeu și legătura fiecăruia cu Domnul au ca urmare că toți împreună în Domnul pot să aibă aceleași gânduri cu cele care erau în Isus Hristos.

„*trăiți în pace*”. Cu ajutorul lui Dumnezeu este posibil, dar trebuie doar să se vrea. Omul a primit liberul arbitru pentru toate lucrurile, totuși noi trebuie să fim totdeauna gata să ne supunem voia noastră voii lui Dumnezeu. Cât depinde de noi, trebuie deci să trăim în pace. Cel care ajunge aici, prin harul lui Dumnezeu, acelaia Domnul îi dă puterea să transforme în realitate ceea ce este cerut de la noi. Făgăduințele următoare sunt legate de ceea ce tocmai am cercetat:

„*și Dumnezeu dragostei și al păcii va fi cu voi*”. Noi spunem, într-adevăr, că Dumnezeu este cu noi, dar să ne întrebăm o dată în mod serios dacă este între-adevăr așa. Poate Duhul Sfânt să mărturisească despre asta și să o confirme prin noi? Domnul a promis că va fi cu noi în toate zilele până la sfârșitul lumii, și El a făcut promisiunea că anumite semne îi vor însoți pe cei care vor crede. Dacă împlinim condițiile puse în prima parte a versetului despre care am vorbit, Dumnezeu își va ține atunci făgăduința Sa, și prin har, El va fi cu noi.

„*Spuneți-vă unii altora sănătate, cu o sărutare sfântă*”. Aceasta este ceea ce le este poruncit celor care iubesc pe Dumnezeu și pe frați. Acolo unde prin Duhul lui Dumnezeu dragostea este vărsată în inimi, acolo apare natura lui Isus. Virtuțile și calitățile Sale formează atunci elementele stabile și constante ale vieții noastre noi. Suntem astfel legați împreună în mod intim prin dragostea lui Dumnezeu, și putem ca frați să ne salutăm unii pe alții printr-o sărutare sfântă. Printre noi nu se găsește atunci nici un frate care dă Domnului sau alor Săi sărutarea trădării.

„*toți sfinții vă trimit sănătate*”. Același lucru se găsește în timpul nostru. Toți sfinții îi salută pe sfinți în lumea întreagă. Ei au fost uniți împreună de către Cel care este sfânt și care S-a sfințit pentru ei, și au devenit părtași sfințeniei Lui. Cuvântul ebraic folosit pentru „sfințit” înseamnă *pus deoparte*: dedicat pentru a fi sfințit. Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, El ne-a pus deoparte, ne-a chemat să ieșim și ne-a rânduit să avem parte de planurile Lui cele mai mărețe. Mântuirea deplină și eliberarea desăvârșită vin de la Domnul. Noi nu putem să adăugăm nimic la aceasta. Suntem beneficiarii harului Său, sfinții Săi și preaiubiții Săi.

„*Harul Domnului Isus Hristos, și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți!*”. Ce afirmație puternică! După ce apostolul a avut sub conducerea Duhului Sfânt atât de îndemnat și condamnat la frații lui, el termină epistola sa pentru această Biserică prin aceste cuvinte. De mult timp, acest ultim verset este folosit la sfârșitul slujbelor. Totuși, harul rămâne numai peste cei care au primit har din partea lui Dumnezeu, după cum este scris în Exod 33.19: „*Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur, și am milă de cine vreau să am milă*”. Dragostea lui Dumnezeu este doar cu aceia care au fost iubiți de Dumnezeu prin Isus Hristos. Împărtășirea Sfântului

Duh nu poate avea loc în realitate decât acolo unde credincioșii au primit Duhul Sfânt. Această împărțire a Duhului Sfânt nu se găsește decât în mijlocul celor care au fost puși deoparte, sfințiți și iubiți. Este indispensabil ca noi să fim cu adevărat umpluți cu Duhul Sfânt, ca să putem ajunge la această adevărată părtășie.

Cine este umplut cu Duhul Sfânt?

Uneori trebuie să se pună întrebarea dacă este suficient să formulezi o expresie teoretică cu privire la un lucru, sau este indispensabil să fi avut trăirea aceluia lucru. În creștinismul original, trăirea apare ca un fir roșu care îl traversează. Acolo domnea acordul atât în ce privește botezul biblic în apă, cât și cel al Duhului Sfânt. Fiecare expresie care nu este în acord cu experiența originală și rezultatul ei trebuie refuzată. Sunt destui „teologi ai Mesajului” care, din motive explicabile, ar dori să treacă pe lângă anumite adevăruri biblice, doar pentru că ei înșiși nu au trăit aceste experiențe biblice. De foarte multă vreme există teologi ai Scripturii care trec pur și simplu pe lângă Cuvântul lui Dumnezeu când acesta nu corespunde propriei lor concepții asupra lucrurilor.

Când este pusă întrebarea despre botezul Duhului Sfânt sau despre primirea Duhului Sfânt, această întrebare este biblică și are dreptul la un răspuns biblic. Sunt din aceia care se referă la o declarație a fratelui Branham fără să observe că în acel pasaj nu este pusă întrebarea propriu-zisă și că nu a primit un răspuns. Întrebarea conformă sensului adevărat este aceasta: „Care este semnul că o persoană are Duhul Sfânt?” Răspunsul conform sensului adevărat este acesta: „Acea persoană care crede Cuvântul ceasului, care este Mesajul”.

Dacă nu vrem să trecem cu ușurință și superficialitate pe lângă aceasta, trebuie să intrăm mai adânc în chestiune. Aceeași trăire pe care au avut-o credincioșii la începutul creștinismului, trebuie să aibă ca urmări aceleași rezultate pe care le-a avut atunci. De la primele Rusalii, și încă în cele ce au urmat, evenimentul ne este mereu descris împreună cu urmările lui. Bineînțeles, sunt destui care, necrezând Mesajul, au primit totuși o ungere a Duhului Sfânt. În mod asemănător, sunt unii care cred Mesajul cu intelectul lor fără să fi primit botezul Duhului Sfânt. Doar cel care le are pe ambele, Cuvântul și Duhul, va rezista în ziua venirii Domnului.

Sunt persoane care pretind că au Cuvântul, și altele care pretind că au Duhul. Ambele vor avea aceeași deziluzie. Noi avem nevoie de descoperirea Cuvântului **ȘI** de umplerea cu Duhul, căci Acesta face din Cuvânt o realitate vie. O cunoaștere prin intelect nu ajunge. Conform Efeseni 1.13, pecetluirea prin Duhul Sfânt are loc **DUPĂ** primirea Cuvântului Adevărului. În 1 Corinteni 12.12,13 este scris clar că prin Duhul Sfânt noi am fost botezați ca să devenim mădule ale unui singur Trup. Nu există o altă posibilitate pentru a face parte din Trupul lui Isus Hristos. Diferitele orientări religioase din timpul nostru și confuzia religioasă arată clar că unirea mădulelor pentru a alcătui un singur Trup în același Duh nu a avut încă loc. Trebuie să ne punem toți în mod serios întrebarea dacă am trăit în mod real o autentică pocăință biblică de care aparține botezul Duhului Sfânt sau dacă este doar entuziasmul pentru o cauză, cel care ne împinge înainte. În timpul lui Isus, El a fost la început urmat de gloate mari. Chiar au și strigat odată: „*Osana! Binecuvântat să fie Cel ce vine în Numele Domnului!*”, după care a venit timpul când au strigat: „*Ia-L! Răstignește-L! Răstignește-L!*”. Entuziasmul nu a servit la nimic oamenilor care L-au urmat: din aceștia nu au mai rămas decât 120 care să fie puși în grânar. Aceia care vor să atingă scopul pus înaintea lor trebuie să fi fost chemați de Domnul Însuși pentru a-L urma. Aceștia se închină în același fel.

A fi învățat de Dumnezeu

Ce diferență importantă există între o demonstrație omenească care este clară pentru intelect și învățătura divină care pare a fi o nebulă pentru omul firesc. Cei care aparțin de Biserica lui Dumnezeu vor pleca urechea la învățătura divină sub toate aspectele. Inteligența umană vede lucrurile dintr-un punct de vedere uman, însă Duhul le vede din punct de vedere divin și le clasează în consecință. Să luăm de exemplu pe Avraam, Sara și Agar, Ismael și Isaac.

Aspectul istorico-uman ne arată că până în această zi urmașii lui Ismael și cei ai lui Isaac sunt despărțiți de o adâncă opoziție. Din contră, Pavel nu privește la ceea ce vede omul. El nu ține un discurs bine articulat care poate impresiona intelectul unei elite a societății. El pătrunde în domeniul Duhului și ne arată o parte a istoriei mântuirii. El nu vorbește doar despre istorie și acesta este lucrul care face marea diferență. În Galateni 4, apostolul se referă la cei doi fii ai lui Avraam, precum și la Sara și Agar. Face să reiasă semnificația profetică a lui Agar, dar aceasta numai în legătură cu poporul Israel. „*Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuie luate în alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai, naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi*” (vs.22-25).

Pentru moment, ceea ce ne miră este faptul că apostolul nu face legătura între Agar și lumea islamică, ci mai degrabă cu Ierusalimul, în ciuda faptului că este vorba de muntele Sinai care se află în Arabia. El scoate în evidență că legea dată lui Israel, care se află în robia legii, a apărut pe muntele Sinai. La început, acesta a fost pentru Israel Cuvântul descoperit. După aceasta, ei au ajuns robi ai acestui Cuvânt și au făcut o religie. Era, totuși, Mesajul

divin pe care Domnul Însuși a venit să îl dea pe pământ prin focul de pe muntele Sinai, prin slujitorul și prorocul Său, Moise. Pentru noi, vestirea celui mai mare Mesaj al lui Dumnezeu nu este suficientă dacă nu conduce ansamblul poporului lui Dumnezeu și dacă nu aduce libertatea Duhului. În iudaism nu a mai rămas nimic mai mult decât o literă moartă și o povestire despre ceea ce făcuse Dumnezeu odinioară. „*Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră. Fiindcă este scris: "Bucură-te, steapo, care nu naști deloc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat! Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței* (vs. 26-28).

În calitate de copii ai făgăduinței, noi primim atât Cuvântul făgăduit cât și Duhul făgăduit. În Luca 24.49 și Fapte 1.4 făgăduința Tatălui ne este pusă în fața ochilor. În capitolul al doilea al Faptelor Apostolilor cât și mai departe, vedem urmările acestei trăiri în plan practic. Aici este vorba despre viață sau moarte. Fie trăiește în noi Duhul Sfânt astfel ca trupurile noastre muritoare să fie transformate și înviate, fie umblarea noastră va fi zadarnică. Ne temem că unii care nu sunt copii ai lui Dumnezeu prin dreptul de întâi născut și, în consecință, nu pot să-și revendice pentru ei împlinirea făgăduinței Tatălui, caută să trișeze cu privire la acest subiect.

Dacă suntem copii ai făgăduinței după felul lui Isaac, Ierusalimul de sus este mama noastră, și noi primim bunurile promise care ne sunt necesare pentru ca noi să ajungem sus. Pentru moment, acest lucru poate să ne facă un pic de rău, dar este adevărul curat înaintea lui Dumnezeu. Numai Adevărul Cuvântului ne poate elibera de propriile noastre erori. Dar suntem noi gata să ne lăsăm corecți în vederea desăvârșirii? Avem noi voința să punem deoparte orice argument care vine din mintea noastră și să lăsăm Duhul lui Dumnezeu să acționeze în același fel în care a făcut-o la început?

Întâi vine ce este firea

Chiar dacă Avraam a primit foarte clar făgăduința pentru Isaac, el s-a lăsat influențat de Sara și l-a zămislit pe Ismael, urmând voia omului și asta de bună credință. Nu Dumnezeu, ci femeia și-a pierdut răbdarea. Domnul a permis asta pentru că avea o însemnătate pentru istoria de mântuire a Bisericii Noului Testament. Fiul zămislit după trup reprezintă omul cel vechi care se află sub robia păcatului și a Legii, în timp ce Isaac reprezintă omul nou care, conform făgăduinței, se va naște la timpul hotărât de Dumnezeu. În același fel în care s-au petrecut lucrurile odinioară, va fi acum cu sămânța lui Avraam. Copiii născuți din voia omului, cu toate trăsăturile lui Ismael, au fost manifestați acum. În istoria mântuirii, în Împărăția lui Dumnezeu nu există nici o întâmplare. Vechea natură a fost descoperită ca niciodată înainte. Dar și aceasta este un har. Ceea ce nu împiedică ca să existe promisiunea fiului de parte bărbătească. Întreaga creație suspină după descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Fiul născut din voia omului a apărut primul și a fost considerat în mod fals ca fiind fiul făgăduit de către cei ce vor să îl ajute pe Dumnezeu; totuși, Dumnezeu nu își schimbă planurile Lui. El se ține de promisiunile Sale și le va împlini fără întârziere și fără să țină cont de orarele stabilite de oameni. Sămânța divină a Cuvântului descoperit semănat în suflete va răsări într-o viață nouă. Gloata biruitorilor va ieși pentru a se naște în afara Bisericii. Ea ascultă ceea ce zice Duhul și nu ce spun oamenii.

Deosebirea este necesară

Multe lucruri firești sunt prezentate ca fiind duhovnicești. Totuși, cei aleși le observă; așa cum, de exemplu, când un fel de atmosferă carismatică este creată de mâna oamenilor. Dacă vorbim despre acțiunea Duhului în această scurtă expunere, nu vrem în nici un caz să vorbim despre imitațiile omenești. Noi așezăm înaintea ochilor noștri adevăratele promisiuni și experiențe biblice pe care Dumnezeu ni le-a dat. Aceasta aparține pur și simplu reșezării a tot ce era la început în Biserică și care trebuie să fie reșezat în ea. Acest lucru nu trebuie doar să fie expus în cuvinte plăcute, ci dimpotrivă să fie descoperit în realitate. Adevărații credincioși sunt desemnați ca fiind sămânța lui Avraam, prietenul lui Dumnezeu. Ei sunt purtători ai Cuvântului făgăduinței divine și vor înainta precum Isaac ca și moștenitori, pentru a intra în posesia întregii moșteniri divine.

Fratele Branham a spus că numai dragostea desăvârșită va intra în slavă. Desăvârșirea Bisericii întâilor născuți nu poate avea loc decât după ce dragostea dintâi s-a întors. Așa cum am spus-o deseori, noi așteptăm transformarea trupurilor noastre; totuși, dacă sufletul nostru nu este transformat, dacă ființa noastră nu este înnoită și trupul nostru nu a devenit un Templu al Duhului Sfânt, atunci așteptăm în zadar transformarea și răpirea. Nu e vorba despre a introduce ceva psihic în domeniul spiritual, ci ca acțiunea Duhului să se împlinească în sufletul nostru.

Înțelegem motivul pentru care Pavel, ca și Ioan, a înălțat dragostea divină într-un mod deosebit în 1 Corinteni 13 și în alte pasaje ale Scripturii. Dragostea divină nu va pieri niciodată. Dragostea umană depinde de împrejurări și trece. Dragostea lui Dumnezeu, însă, este veșnică și, conform Romani 5.5, ea a fost vărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Ea suportă și rabdă totul. Ea nu încetează să existe dacă cineva are o altă cunoștință decât noi, sau dacă nu vede unele lucruri așa cum noi le vedem. Dragostea lui Dumnezeu descoperă natura lui Isus în viața celor deveniți credincioși. În dragoste nu este gelozie. Acest lucru nu poate fi spus despre dragostea omenească și 1 Ioan 3.11,12 ne pune în gardă asupra felului de a acționa a lui Cain, care a fost motivat de invidie și a devenit primul

ucigaș. Un excelent cuvânt al fratelui Branham spune asta: „Nu este necesar să înfigi un cuțit în spatele unei persoane ca să o ucizi; voi puteți să îi distrugeți reputația și influența printr-un cuvânt. Dacă vorbiți împotriva păstorului vostru, dacă spuneți ceva rău despre el, ar fi mai bine să îl fi ucis dintr-o lovitură”.

Putem să ne testăm pe noi înșine pentru a constata sub ce influență ne aflăm. Acționăm noi cu adevărat după porunca de mai sus, în dragostea lui Dumnezeu? Iată un citat al fratelui Branham care ne poate ajuta să ne cercetăm personal: „Dacă voi nu sunteți de acord cu cineva într-un anumit lucru și, din această cauză, nu îi puteți întinde mâna și să aveți pentru el aceleași simțăminte ca înainte, atunci este ceva fals în voi. Dacă eu nu sunt de acord cu o persoană și mă aflu într-o opoziție extremă cu ea, neputând să îl apreciez așa cum îl apreciază Hristos, atunci este ceva greșit în duhul meu, iar eu nu am Duhul lui Hristos”. Domnul ne va da har tuturor, căci El, Eliberatorul nostru, ne-a dat promisiunile în Cuvântul Său; El este Dumnezeul puternic al lui Iacov și El le va împlini și ne va da tuturor ceea ce ne este necesar.

Critici ale traducerilor

Există persoane care critică traducerile, și trebuie să spun că înaintea lui Dumnezeu ca și înaintea oamenilor, sunt absolut sigur că am redat sensul exact așa cum este el în predicile fratelui Branham. Sunt gata în orice clipă să-i întâlnesc pe fiecare din „criticii” mei în prezența unor martori care stăpânesc perfect cele două limbi. Dacă cenzorii pot să o facă mai bine, este o întrebare care rămâne în suspensie, dar ceea ce este regretabil este că prin remarcile lor ei distrug încrederea altora. Este normal ca într-o traducere alegerea cuvintelor să fie diferită, deși este exprimat același sens. Acest fapt a fost constatat cu claritate de multă vreme în ce privește diferitele traduceri ale Bibliei și asta în numeroasele și diferitele limbi ale pământului. Toate au pornit de la aceleași texte originale și, totuși, fiecare traducere se diferențiază de cealaltă. Lucrul însăși despre care este vorba este exprimat clar în fiecare din traduceri, când Duhul Sfânt ne descoperă sensul. Dușmanul este acela care a distrus credința în inspirația Bibliei prin profesorii care învățau la catedrele seminarilor creștine, pentru că ei spuneau: „Cine poate ști care traducere e bună?”. S-a ajuns în punctul în care conținutul ei este pus la îndoială. Același lucru se întâmplă acum cu Mesajul, dușmanul folosind persoane care se așează pe scaunul fratelui Branham. După ei nu mai rămân decât ruine și distrugere.

Să privim puțin modul în care oamenii de știință judecă și critică diferitele relatări ale celor care au scris cele patru Evanghelii! Noi, în calitate de credincioși, știm că scriitorii aceluia timp nu au căzut de acord, nici nu s-au sfătuit unii cu alții, ci au fost inspirați de Dumnezeu. Dacă punem toate acestea împreună, vedem desfășurându-se înaintea noastră o imagine panoramică în perfectă armonie divină. Același lucru se poate spune despre diferitele traduceri ale Bibliei. Fiecare contribuie la mai buna transmitere a vederii de ansamblu. Trebuie să punem capăt distrugerii, căci timpul reconstrucției a început! Domnul zidește Biserica Lui; numai dușmanul o distruge. Să ne încercăm pe noi înșine ca să știm cu ce suntem ocupați și în slujba cui suntem angajați.

În Împărăția lui Dumnezeu, Domnul atribuie sarcinile așa cum vrea El. Nu pot să fac nimic pentru că Domnul m-a hotărât să public predicile fratelui Branham și să duc Mesajul în lumea întreagă. Frații Wood și Sothmann erau așezați la aceeași masă cu mine, în 3 decembrie 1962, când fratele Branham, prin descoperire divină, mi-a dat directive precise.

Nu este nici un caz în Biblie în care Domnul să fi încredințat la mai mulți aceeași sarcină deosebită. De câte ori nu l-am auzit noi pe fratele Branham spunând că Domnul a chemat pe fiecare din slujitorii Săi pentru o sarcină determinată într-un timp determinat. Niciodată nu făceau doi dintre ei același lucru. În aceasta constă dificultatea. Numai imitatorii se forțează să își atribuie sarcina care inițial a fost dată altuia. Eu nu aș vrea să fiu în locul lor. Dacă cineva crede că are capacitatea sau banii pentru a finanța ceva, el trebuie să știe că banii lui aparțin Domnului și nu lui însuși. Dacă nu, s-ar putea întâmpla să meargă la pierzare cu banii săi și cu lucrul pe care vrea să îl întreprindă, antrenându-i și pe alții cu el. Nu vrem noi să încetăm să promovăm propriile noastre acțiuni și să ne rugăm lui Dumnezeu să ne arate adevăratul nostru loc? Dacă confuzia limbilor este încă atât de gravă încât unul nu se poate înțelege cu altul, n-am vrea noi să mergem în odaia de sus și să experimentăm o nouă Cincizecime? Astfel, limbajul clar al Duhului va fi înțeles, chiar și de necredincioșii hotărâți pentru mântuire.

Predici și pilde

Fiecare știe că prin intermediul pildelor pământești, Domnul ne arată lucruri spirituale adânci. Așa cum știți deja de mulți ani, Domnul i-a dat fratelui Branham porunca de a depozita hrana. Într-o viziune i-au fost arătate tot felul de articole de hrană firească, chiar și legume. După aceasta, Cuvântul Domnului i-a poruncit să depoziteze hrana. Pentru mine, fără să fi avut vreo viziune, aceleași lucruri au fost menționate pe nume. Fiecare din noi știe bine că fiecare aliment trebuie să fie pregătit și pus împreună cu altele pentru a alcătui o cină. Astfel au fost menționate printre altele făina și uleiul. Totuși, care dintre noi ar pune făina pe masă și să ne roage să o mâncăm? Nu se poate servi nici uleiul, sau să pui pur și simplu înaintea cuiva cartofi. Astfel, alimentele spirituale pe care Dumnezeu le-a dat și care au fost depozitate după ce fuseseră prezentate cu multe detalii în predicile fratelui Branham, trebuie să

fie, pentru fiecare aliment în parte, pregătite printr-un dozaj migălos, pentru a fi servite ca cină „cu șapte feluri”, cum spunea odată fratele Branham. Nu este suficient să vorbim doar despre lucruri luate separat, ci trebuie să primim de la Dumnezeu înțelepciunea și vederea de ansamblu în ce privește modalitatea de preparare și de prezentare a cinei. Noi nu vrem o hrană doctrinară unilaterală, ci vrem să avem parte de tot ceea ce ne-a pregătit Dumnezeu.

Restituire spirituală

Mulți au fost antrenați de furtuna care a izbucnit peste noi și peste poporul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu era în furtună, căci ea a cauzat pustiiri și mari distrugeri. Au căzut case și indivizi, precum și familii întregi au fost în ruine. Mari arbori robuști au căzut. Dar se poate constata că mereu mai multe persoane reflectează și își amintesc de binecuvântările și de acțiunea Duhului din anii trecuți. Această furtună puternică nu a putut răsturna corabia credinței, pentru că Domnul Isus a poruncit furtunii să se liniștească. Mulți s-au îmbolnăvit traversând această mare foarte agitată și unii care înainte au savurat în credință hrana spirituală plăcută și întăritoare au vărsat ceea ce au mâncat. Acum a trecut totul, și asta este în urma noastră. Majoritatea sunt pe drumul redresării și mulți sunt vindecați. Am putut constata aceasta cu recunoștință, văzând numărul mare de participanți de la adunarea care a avut loc în prima săptămână din octombrie. Cel ce vrea să meargă înainte nu trebuie să privească înapoi. Dumnezeu nu se ceartă în veci, nu e veșnic mânios, altfel toți ar dispărea dinaintea feței Lui.

Exact din mai 1976 până în mai 1979 noi a trebuit să trecem prin această foarte mare încercare. Din nefericire, eu însumi și alții nu am trecut bine prin această încercare. Astfel a luat naștere o confuzie care nu venea din Duhul lui Dumnezeu, ci a fost declanșată de alte duhuri. Diferite lucruri care fuseseră anunțate nu s-au împlinit. În această privință, fratele Branham a spus literal: „Dacă cineva anunță ceva care nu se petrece, acolo este un duh înșelător. Rugați-vă până sunteți eliberați de acesta”. Noi, dar în mod deosebit eu, a trebuit să învățăm cea mai mare lecție care poate fi dată oamenilor să o învețe! Numai Dumnezeu știe de ce. El are numai căi de dragoste și pace chiar și în cele mai adânci suferințe.

Între timp, cea mai mare parte au înțeles că nimeni nu va atinge ținta umblând de unul singur sau formând grupuri. O mare zi de împăcare trebuie să aibă loc, fără condiții prealabile sau cerințe, căci nimeni nu are dreptate și nimeni nu e în eroare. Nimeni nu e învingător, și nimeni nu e învins. Nu sunt decât aceia care au primit har, cărora le-a fost dată iertarea. Isus Hristos, Biruitorul de la Golgota, va vesti în felul Său dreptul și dreptatea. Cel ce se gândește încă la dreptul său, se gândește la sine însuși, și nu la lucrurile lui Dumnezeu. Este cu adevărat necesar ca fiecare din noi să se întoarcă la Dumnezeu și să ne putem regăsi în Domnul, în smerenie și dragoste.

Inima noastră și ușa noastră sunt deschise tuturor celor care caută pacea și care doresc comuniunea Duhului. Fie ca Hristos, Domnul înălțat și glorificat, să îi atragă la El pe toți copiii lui Dumnezeu risipiți și să ne unească în El. Cel ce este născut din Dumnezeu, va primi harul de a se lăsa atras fără a opune vreo rezistență. Nimeni nu trebuie să eșueze, nici să fie dezonorat sau acuzat, căci fiecare se așează sub autoritatea Domnului. Pentru noi toți nu este decât un drum care duce la Cruce și, prin el, la biruința de la Cruce. Apoi noi vom mulțumi împreună Dumnezeului nostru și vom înălța Numele Lui. Le cer tuturor să mă ierte și îl asigur pe fiecare că nu îi păstrez nici o ranchiună. Toți vrem să fim desăvârșiți, astfel ca să revenim cu plăcere la casa Domnului pe care El ne-a dat-o ca să o folosim în comun. El o va face din nou o casă de rugăciune, un loc de binecuvântare pentru mulți.

Lucrând din însărcinarea lui Dumnezeu,
fratele Frank